

Uđoh hrabro da se(be) upoznam(o)!

Živo se sjećam utorka, 9. rujna 1997. godine, dana kada sam došla na razgovor za posao, već nekoliko minuta kasnije u rukama držala dnevnik i koračati prema učionici. Danas je opet utorak, opet 9. rujna ali ovaj put je 2025. godina.

Živo se sjećam **utorka, 9. rujna 1997. godine**, dana kada sam došla na razgovor za posao, totalno nespremna i nepripremljena na činjenicu da ću već nekoliko minuta kasnije u rukama držala dnevnik i koračati prema učionici. Što, kako, hoću li moći – bezbroj pitanja. Samo jedno sigurno, san se ostvario – ja sam sad učiteljica! Pogledavši raspored nesigurno sam upitala: „Što ću raditi četiri sata?“, tajnik mi je odgovorio kratko i jasno: „Upoznajte se!“ I tako sam zakoračila prema tadašnjem 3.c, ne sluteći da započinjem priču života.

Moram priznati da sam toga dana bila izgubljenija čak i od onih 24 para očiju koji su me iznenađeno, ali s radošću dočekali. Imala sam osjećaj da mi je od fakultetu ostala samo gomila knjiga, skripti, bilježnica,... i da mi pod hitno treba pomoć i podrška. I stigla je. Djeca su me “uputila” u gradivo prethodnog razreda a kolegice na malom odmoru dale kratke upute. Na vratima zbornice dočeka me kolega riječima „Dobro došla u naš svijet igre i učenja.“

Danas je **opet utorak, opet 9. rujna ali ovaj put je 2025. godina**. Kroz moje učionice prošlo je 173 učenika – barem se nadam da sam dobro prebrojala i da mi zaboravljivost još nije postala najbliža

prijateljica. Ako i jest, neka mi oprostite oni koje sam možda „izostavila“, jer u srcu su mi svi ostavili trag. Bilo je smijeha, pitanja koja bi zbunila i najveće stručnjake, bilo je i nestašluka zbog kojih sam znala razmišljati o dodatnoj dozi kave. Ali kad zbrojim, ostaju samo lijepe uspomene – one koje se pamte cijeli život.

Škola je postala moj drugi dom, a djeca moj najveći ponos i izvor inspiracije. Iako sam na početku mislila da ja trebam njih učiti, ubrzo sam shvatila da se međusobno učimo strpljenju, kreativnosti, iskrenosti i radosti života. Kako je lijepa ta povezanost.

Danas, kad pogledam unatrag, mogu reći da je svaka minuta vrijedila. Bez razmišljanja bih ponovno krenula istim putem – jer učiteljica se ne postaje samo diplomom, nego srcem.

28 godina smijeha, učenja i igre, a u mom srcu neizbrisiv trag svakog djeteta koje sam imala čast upoznati.

Hvala vam što postojite!

Collections

Autorski tekstovi

Čas kad sam počeo_la